

0601 – 1. juni

Hver den som elsker, er født av Gud. 1Joh 4: 7.

Like umulig som det er å få snø og is til å varme hverandre så lenge de ennå er snø og is, like nytteløst er det å tvinge seg selv til å elske Gud og mennesker før hjertet er blitt forvandlet, før du har fått et nytt hjerte – som av seg selv elsker.

Kjærligheten kan ikke tvinges fram. Den er hjertets frie sak. Uansett hvor mye du kan tvinge deg til å tale og leve, kan du likevel ikke tvinge hjertet til å elske noen det ikke vil elske.

Derfor er det dårskap å tale om kjærlighet til et hjerte som ikke er født på ny. «Kjødets sinnelag er fiendskap mot Gud, for det bøyer seg ikke inn under Guds lov, og har heller ikke evne til å gjøre det».

All den kjærlighet en tror en har til Gud før en er født på ny, er bare innbilning, noe en trøster seg til, som ikke holder. Du elsker Gud bare så lenge han gjør og taler det som smaker deg. Men når han setter deg på prøve, eller ber deg om noe som du ikke vil, da knurrer du mot ham, og anklager hans bud for å være for harde på ett eller annet område. Og du elsker heller ikke din neste som deg selv, men er alltid mer opptatt med ditt eget beste, enn med hans.

Slik er alle menneskehjarter av naturen. Ja, alle, uten unntak. Spør du da hvordan en får et nytt hjerte som virkelig elsker, så er svaret at du aldri får en rett kjærlighet til Gud før han først har vist deg så mye av sin kjærlighet at ditt hjerte liksom smelter av denne hans kjærlighets varme.

Du kan ikke begynne med å gi Gud kjærlighet. Det må begynne med å ta imot kjærlighet fra ham. Apostelen Johannes sier: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at Gud har elsket oss». Og Jesus sier: «Dere har ikke utvalgt meg, men jeg har utvalgt dere».

Men nå er det ingen Guds kjærlighet som kan smelte og forvandle hele ditt vesen, uten den som gjelder og frelser hele ditt vesen: Den kjærligheten som gjelder selve livet her på jorden og i all evighet; nemlig din benådning hos Gud, forlatelse for alle dine synder, og at du er blitt Guds barn.

Dette talte Herren selv om hos fariseeren Simon. En stor synderinne kommer inn, faller ned for hans føtter, vasker føttene hans med tårene sine og tørker dem med håret sitt. Fariseerne undrer seg over dette. Men Jesus forklarer det slik: «Det var en pengeutlåner som hadde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundre denarer og den andre femti. Og da de ikke hadde noe å betale tilbake med, ettergav han begge to gjelden. Si meg da, Simon, hvem av dem vil elske ham mest?» «Den som han ettergav mest», ble svaret. Og Jesus tilføyde: «Du dømte rett. Denne kvinnen har fått mange synder forlatt. Derfor elsker hun mye».

Her ser vi betydningen av Paulus' ord: «Der synden överflödade, der överflödade nåden mycket mer». Jo mer loven får arbeide med samvittigheten, desto mer herjer og kjennes synden. Jo mer vi kjenner av synden, desto større blir nåden når alt dette forlates. Og jo mer nåde du får, desto større blir din kjærlighet, glede og takknemlighet. Dette er Det nye testaments regjeringsform; At Gud befalte oss å elske våre uvenner, og med velgjerninger samle glødende kull på hodet deres.

Det samme gjør Gud med oss. Han smelter og overvinner oss med den «överflödande» nådens glødende kull. Og nå, nå først begynner du å elske Gud tilbake. Nå blir også hjertet ditt så forvandlet

at du elsker alle mennesker med en helt ny kjærlighet. For Guds kjærlighet er utgytt i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd, som ble gitt oss.

Denne kjærligheten til vår neste er tosidig: En almenn kjærlighet og broderkjærligheten. Med den almenne kjærligheten elsker du alle mennesker, og gjør dem godt, hvor du har mulighet, og i alle deres behov. Kjærligheten setter ingen betingelser for hvem den skal tjene. Forutsetter verken et fortrolig forhold, eller vennskap. Ikke noe som helst annet enn at det er et menneske. Det er om denne kjærligheten Jesus sier dette: «Elsk deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere» osv.

Dette er det viktig å legge merke til hvis du vil være en kristen, så du ikke bare elsker dem som er dine venner, elsker dem som vi kaller elskverdige, og gjør godt mot dem. Som en kristen har du det ikke slik. Da må du bare tenke etter om de har samme blod som du. Om de nedstammer fra samme Far i himmelen, og fra samme stamfar på jorden som du. Om de er gjenløst med samme blod som du. Og det er jo en stor oppmuntring til kjærlighet at du, når du ser en som trenger din hjelp, tenker: Dette er min bror, min søster! For etter kjødet er vi jo alle brødre og søstre.

Det andre slag av kristen kjærlighet, er broderkjærligheten. I denne broderkjærligheten er alle Guds barn over hele verden knyttet sammen i et salig, inderlig og fortrolig søskenbånd. De forskjellige kirkers bekjennelser, ritualer og andre former eller skikker setter ingen grenser for dette broderskapet. For det søker bare noe som finnes over alt der Kristus forkynnes; nemlig Guds barn, født av Gud.

Fordi grunnlaget for denne broderkjærligheten bare er dette: «Den som elsker Ham som fødte, han elsker også den som er født av Ham». Og her ser vi årsaken til at Kristus nevner akkurat denne kjærligheten som tegnet på hvem som er hans rette disipler når han sier: «Av dette skal alle forstå at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre».

For alt annet kan hyklere kopiere. Men ikke den innbyrdes kjærligheten, som oppsøker dem som er født av Gud.